

*sessizce sordum
çocukların terk ettiği dut ağacına:
ne zamandır rüya görmez sevda
ve ne zaman ölmüştür dua?*

4

Aradan on gün geçmişti, bayramın son günüydü. Taylan kahvaltıdan sonra Mecnun'un da dahil olduğu birkaç eski arkadaşıyla buluştu, saatlerce sohbet edip yüzdüler. Temmuz ayında tatile çıkmadığı için ancak üç hafta kadar izin alabilmişti, sayılı gün çabucak geçmiş ve geri dönüş zamanı gelmişti. Ertesi gün Kanada'ya uçuşu vardı, sabah erkenden Foça'dan ayrılacaktı.

Saat dört gibi arkadaşlarıyla vedalaşıp kahveye gitti. Akşam olmadan babasıyla biraz sohbet edebilmeyi ümit ederek içeriye geçti. Kalabalıktı. Uğur epeydir görmediği arkadaşlarıyla bayramlaşmaktan başını bir türlü alamıyordu. Taylan onu beklerken çantasından çıkardığı CD'yi elinde evirip çeviriyordu. Düşünceliydi. Aslında üniversitede okumak üzere Foça'dan ayrıldığından beri hiçbir tatili bu kadar huzurlu geçmemişti. Öte yandan özellikle annesindeki değişim aklını çok karıştırmıştı. Bu durumun iyi mi kötü mü olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

“Bir kahve içer miyiz şöyle karşılıklı?”

Karşısına oturan babasının sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Taylan gülümsedi. “İçelim tabii. Benimki sade olsun bu sefer.”

Uğur Mete'ye kahveleri söyledikten sonra merak ederek sordu: “Dalmıştın... Hayırdır? Yol gözünde büyüyor, değil mi?”

Taylan kaşlarını kaldırdı. “Yola alıştım. Aklım karışık... Sana soracaklarım var.”

“Hangi konuda?”

“Annem çok değişmiş baba! Farkındasındır sen de.”

Uğur başını salladı. “Farkındayım. Farkında olmam mı?”

Kısa bir sessizliğin ardından Taylan kelimelerini özenle seçerek, “Bu kadar kısa sürede nasıl oldu bu?” diye sordu. “Benim... Yani benim durumum yüzünden mi?” Boğazını temizledi. Babasının keyfini kaçırmamak için çok merak ettiği halde Meriç konusunu bu zamana dek gündeme getirmemişti ama şimdi sormak zorundaydı. “Yoksa... Meriç meselesi mi?”

Mete kahveleri bırakırken Uğur bir süre düşündü. “Bilmem. İkisi de olabilir ama bence...”

“Sence?” dedi Taylan babası cümlesini tamamlamayınca.

“Emin değilim ama hastanede tam dört gün konuşmadı, durmadan ağladı. O sırada neler düşündü, içinde neler yaşadı bilmiyorum ki. Sonra eve geldik. Öfkeliydi bir süre. Ne desem söyleniyordu. Senin mektubun, senin durumun üzerine konuşmayı reddetti. O süreçte eski Aysel'di sanki. Sonra yavaş yavaş, birçok şey oldu. Değişti işte... Senin kafanı karıştıran nedir?”

Taylan bu soruya cevap vermeden önce bir süre düşündü. “Nasıl desem bilmiyorum. Eskiden şikâyet ettiğim ya da memnun olmadığım huylarımdan eser yok artık.”

Uğur gülümsedi. “E iyi ya işte. Buna sevinmen lazım. Benim hoşuma gidiyor böyle olması.”

“Ama...”

“Ama?”

Taylan biraz sıkılarak cevap verdi. “Ama... Bana karşı yakınlığı da kalmamış sanki. Bu sabah evden çıkarken akşama şöyle güzel bir barbunya yerim gitmeden değil mi diye sordum. Biliyorsun, neler neler pişirip bana zorla yedirirdi, elinden gelse bavulu bile yiyeceklerle doldururdu ama bu sefer öyle olmadı. Canım yemek yapmak istemiyor bugün, babanla konuştuk, dışarda yiyeceğiz dedi!”

Uğur oğlunun yüzündeki ifadeye güldü. “Ha sen annem bana artık hizmet etmiyor diye üzülürsün.”

Taylan bu tespite güldü ama yanlış anlaşılmaq istemiyordu. ‘‘Hayır, ben o örneği sadece annemin ne kadar değiştiğini anlatmak için verdim. Sadece bu da değil! Bayramdan önce İzmir’e alışveriş yapmaya gittiğimizde her şey çok değişti. Hem kendi gitmek istedi alışverişe hem de hiçbir şey almadı! Annemi bilmez misin baba? Ne aldığının önemi olmazdı, alışverişin kendisi onu mutlu ederdi. Hiçbir şey almadı! İnanamadım.’’ Gülümsedi. ‘‘Bir çarşaf dahi almadı.’’

Aysel’in her alışverişte mutlaka bir nevresim takımı alma huyunu bilen Uğur güldü. Karısı aldıklarının çoğunu sağa sola hediye ediyor olsa da evde birkaç aileye en az otuz yıl yetecek nevresim takımı stoklanmıştı. Kısa süreli bir sessizlikten sonra yavaş yavaş konuştu. ‘‘Sadece bunlar değil. Beni asıl düşündüren artık konuşmaması. Hiç dedikodu yapmıyor. Hiç! Belki de senin gey olman bunu durdurdu.’’

Bu açıklama Taylan’ın aklına takılan başka bir şeyi hatırlamasına neden oldu. ‘‘Bir de kaç gündür sanki bir şey demek istiyor bana ama diyemiyor gibi.’’

‘‘Nasıl?’’ dedi Uğur merakla.

‘‘Birkaç kez oldu. ‘‘Taylan, sana bir şey söyleyeceğim’’ diye lafa başladı ama sonra öylece yüzüme bakıp alakasız şeylerden bahsetti.’’ Düşünceli bir şekilde sürdürdü konuşmasını. ‘‘Keşke annem de senin gibi anlayabilseydi durumumu. Öfkelenmeden, bu kadar değişmeden anlayıp kabullenebilseydi.’’

Uğur kaşlarını kaldırarak araya girdi. ‘‘Orda dur Taylan. Ben senin durumunu anlamış değilim hâlâ.’’ Oğlunun şaşkın bakışlarına karşın sözlerini sürdürdü. ‘‘Ben sadece duygunu anladım. Kabullenmeye gelince... Dışarıdan sakın bir şekilde bu durumu kabullenmiş gibi görünebilirim ama içten içe buna ben de öfkelen dim. Annemle en belirgin farkımız da bu... Ben öfkemi...’’ Bir süre düşündü. ‘‘Aslında hiçbir duygumu açıkça ifade edebilen biri olmadım yıllardır. Aynı anda birçok şey düşünüyordum hastanede. Annenin üzüntüsü, Meriç... Kafam doluydu. Eşcinsellik anladığım bir şey değil! Doğal gelmiyor bana. Öyle olmadığım için belki de hiç anlayamayacağım ama sen mektubunda çok nettin, kendini çok iyi ifade etmiştin. Duygunu anladım ben.’’ İç geçirdi. ‘‘Aşkı biliyorum az çok.’’

Taylan babasının açıklaması üzerine düşünürken tek kelime etmedi.

‘‘Ayrıca,’’ dedi Uğur kısa süreli bir sessizliğin ardından. ‘‘Korktuğun gibi bir şey söz konusu olamazdı zaten! Bizi hiç mi tanıyorsun oğlum? Bu durumu saklaman saçmaydı. Annen ya da ben, bu nedenle seninle konuşmayacağız falan. Bunları düşünmen saçmalık! Ama kabul etmeye gelince... Ben birçok erkeğin yapacağını yaptım.’’ Duraksadı. ‘‘Durumu sorguladım, okuduklarımı düşündüm. Biliyorsun zaten önyargıyı sevmem ama tekrar ediyorum bu durumunu doğal bulduğum anlamına gelmiyor.’’

Taylan tam olarak anlayamadığı için araya girdi. ‘‘O zaman nasıl kabul ettin?’’

Uğur omzunu silkti. Yıllar evvel Meriç’le ayrılmasını hatırlayarak cevap verdi. ‘‘Her zamanki ben! Duruma razı oldum. Benim doğal bulmam ya da bulmamam önemli değil ki. Durum bu! Değiştirebilir miyim bu durumu? Hayır! Ben de kabul ettim. Şunu anlamalısın: Çaresiz olduğumu düşündüğümde ve duygunu anladığımdan kabul ettim. Annense...’’ Düşüncelerini toparlamaya çalışırken kahvesinden bir yudum aldı.

Sessizlik uzayınca konuşmayı ilgiyle dinleyen Taylan sabırsızlandı. ‘‘Annemse?’’

‘‘Annen bence durumunu da anlamadı, duygunu da. Belki çok üzüldü başlarda, kabullenememiş gibi göründü ama bunun senin durumunla ilgili olduğunu sanmıyorum. O üzüntü tamamen kendisini ilgilendiriyordu. Torun beklentisi ya da etrafa ne derim telaşı. Ama iş *sana* gelince, yani bunun *oğluma* ait bir durum olduğunu anlayınca... Bence sorgusuz sualsiz kabul etti durumunu. Annelik içgüdüleriyle ve sadece sana olan sevgisiyle kabul etti.’’

Taylan başını salladı. ‘‘Sonra da tüm bunlar... Benim durumum, senin durumun... Onu değiştirmeye mi başladı? Hayatı sorgulamasına mı sebep oldu? Genel olarak yani?’’

Uğur başını salladı. ‘‘Hem de ne değişiklik!’’

‘‘Peki daha iyi olacak mı baba?’’ diye sordu Taylan. ‘‘Annem eski neşesine kavuşacak mı? Çünkü huylarına ne kadar kızsak da neşeliydi eskiden. Dedikodu yapsa bile canlı canlı yapardı!’’

Yemek yaparken ya da ev temizlerken de kendini yaptığı işe verirdi. Şimdi hep düşünceli sanki. Yani bir geçiş dönemi mi bu? Bilmiyorum ki! Eski neşesi geri gelecek mi dersin?"

Uğur omzunu silkti. "Bilmem. Yaşayarak göreceğiz."

"Oooo baba oğul ne kaynatıyorsunuz bakalım?"

Gülümseyerek Ekrem'i masaya buyur ederlerken Taylan'ın aklı babasının açıklamalarındaydı.

*

Secret Garden'dan *Adagio* dördüncü kez çalmaya başlayınca Handan elindeki kitabı başucundaki sehpa üzerine bırakıp sırtüstü uzandı ve gözlerini tavana diktiğinde Güneş'le bu parça üzerine son tartışmalarını anımsadı...

"Ya Güneş... Bula bula bunu mu buldun yine? Değiştir şunu!" Gülümsedi. "Hüzünlü olarak nasıl çalışabilirim?"

Vakit gece yarısına yaklaşmıştı ve Güneş'in evinde bir dava üzerine çalışıyorlardı. Güneş CD çaların kumandasını ararken gülerken sordu: "Özellikle mi ayarladım be! CD sırayla çalıyor işte!"

"Bıkmadın yıllardır şunu dinlemekten!"

"Ne alıp veremediğin var bu parçayla anlamadım gitti! Ben seviyorum."

"Çok hüznü!"

Güneş bu açıklamayı duyunca kabkaba attı. "Dıyan da hüznün kadim dostun olmadığını sanır. Yeşil Yol filmindeki şu iri yarı siyahi adamın 'Ben karanlıktan korkarım' dediği sahneyi izleyip izleyip ağlayan sen değilsin sanki! Hüznün keleşti seni..."

Handan hemen savunmaya geçti. "Bi kere o sahne çok hüznü! Hem de çok!"

Güneş güldü. "Peki ya Ölü Ozanlar Derneği'ndeki o sert, disiplin manyağı babanın yatarken terliklerini yan yana koyduğu sahne? Herhalde senden başka ağlayan yoktur o sahneye şu koca dünyada! Ya da Piyanist filmi onca sahnede sağlam durup adamın hayalinde piyano çalışmaya zırlayan kaç kişi vardır senin gibi?"

Handan gülümseyerek omzunu silkti. "Acı, hüznün ve keder anlayışım değişik demek ki. Ne yapabilirim?"

Güneş, Babam ve Oğlum filmine gönderme yaparak, "Evlencez tabii ya Sadık, evlenmez mi insan?" dedi gülümseyerek.

Handan da gülmeye başladı. "Ama o sahne hepsinden hüznüydü ya! Kabul et!" Arkadaşının başını iki yana sallayarak gülmeye devam ettiğini görünce tane tane açıklamaya karar verdi. "Tamam, ben hüznü karşı değilim. Belki de dediğin gibi seviyorumdur ama ben daha çok... Tath hüznüleri seviyorum. Bu şarkıdaki hüznü çok ama çok acı geliyor bana... Acıtılmış yani, anlıyor musun? Sanki hiç mavi yok bu hüznünde. Hüznü gözüne sokuyor insanın. Sinir oluyorum!"

Güneş omzunu silkti. "İnsanın rubu, hayat algısı nasıl oluşuyorsa... Garip, çok garip. Bu parça bana hiç öyle gelmiyor! Bana sorarsan bu şarkıdaki hüznü tam kıvamında ama bak, değiştirdim işte! Bu sana uydu mu?"

Carmen Mcrae'den Don't Explain parçası başlamıştı. Handan gülümseyerek önündeki dosyaya dönerken, "Çaz her daim uyar bana," diye cevap verdi.

Bir süre tek kelime etmeden çalıştılar. Konuşmalarını düşünürken aklına bir şey takılınca Güneş doğrudan sordu: "Handan?"

"Efendim Güneş?" dedi arkadaşı başını dosyadan kaldırmadan.

"Şu diin aldığımız para almadan bakacağımız dava..."

Handan kafasını kaldırıp merakla baktı arkadaşına. "Evet? Rabatsız olduğun bir şey mi var? Hemfikir olduğumuzu düşünüyordum."

"Yok bir şey," dedi Güneş elini havada savurarak. "Hemfikiriz zaten de bir şeyi merak ettim."

"Neyi?"

"Kadında ne etkiledi seni? Yani fakir olması mı? Küçük bir toprak için abileri tarafından aldatılması mı? Öyle köyden çıkıp gelmiş, kimsesi yok falan... E yaşlı da sayılır... Neden etkilendin?"

"Hiçbiri değil."

"Ne peki?"

"Çantası."

“Çantası mı?”

“Kadın derdini anlattı ya...”

“Evet?”

“Davaya bizim bakmamıza karar verdikten sonra ‘Danışmanlık paramızı vereyim’ diyerek çantasını çıkardığında fark ettim. Aşınmış, nerdeyse yırtılacak duruma gelmişti. Bütün o markalı, son derece pahalı çantalarla gelen insanlar geçti bir anda gözümün önünden... Kaçı danışmanlık ücretinden söz ediyor? Çoğu davayı alıyorsunuz işte, danışmanlık parası da nerden çıktı havasında değil mi?”

Güneş başını salladı. “Evet.”

“Yani... O kadın...” Duraksadı. “Neyse adım hüçüm kelebeğine çıkmışken konuşmayayım daha fazla,” dedi gülümseyerek.

“Anlatsana n’oldu?” dedi Güneş.

“Dün gece uyumadan önce kadının ‘Danışmanlık paramızı vereyim’ diyerek çantasını karıştırmasını, çantasının halini düşündüm ve...” Gülümsemeye çalışarak sürdürdü konuşmasını. “Yarım saat falan ağladım zihnimde dönen o görüntü üzerine.”

Güneş kendini işaret ederek gülümsedi.

Handan şaşırarak ve gülümseyerek sordu: “Sen de mi aynı şeye ağladın?”

Arkadaşı başını iki yana salladı. “Aslında ben çantasına dikkat etmedim ama söyledikleri, emeğe verdiği değer aklıma geldikçe gözlerim doldu. Tam olarak ağlamadım ama.”

Handan kabkaba attı. “Aferin! Tam ağlamama başarından ötürü seni tebrik ederim! Çok etkilendim bu sert duruşundan.”

Aynı parçanın tekrar çalmaya başladığını fark eden Handan yataktan kalkarken, “Of Ayça, ne yapıyorsun sen?” diye söylenerek salona gitti.

*

Nurcan mutfaktan salona geçti ve burnunu çekerek ağlayan Aysel’in önüne diz çökerek oturduktan sonra biraz öne eğilip fısıldadı. “Artık ağlamayı kesmen lazım.”

Aysel birinin geldiğini düşünerek salonun kapısına baktı ve merakla sordu: “Niye?”

Nurcan elindekileri sallayarak arkadaşının önündeki sehpa bırakırken sakın bir şekilde cevap verdi. “Peçete bitti.” Aysel’in gülümsediğini görünce yerine geçti. “Ha şöyle... Yeter! Şıştım... Bir saattir ağlıyorsun!”

Aysel boş boş baktı arkadaşına. “Ne yapayım Nurcan? Üzülüyorum! Elimde değil!”

Nurcan kapıyı gösterdi. “O zaman git biraz da evinde ağla. Peçetelerimi bitirdin.”

Aysel onun yüzündeki ciddi ifadeyi görünce tekrar gülmeye başladı ve kısa süreli bir sessizlikten sonra arkadaşına çekinerek ama samimiyetle sordu: “Sen olsan... Yani sen çocuğuna ‘keşke ölseydin’ desen üzülmez miydin Nurcan?”

Nurcan buna hemen karşı çıktı. “Sen öyle demedin Aysel! Yüzüne demedin yani. Aaa! Bunu düşündün sadece!”

Bu fikri mantıklı bulan Aysel birkaç saniye düşündükten sonra kaşlarını çattı. “Ne farkı var?”

“Çok farkı var! Taylan, senin ona öyle dediğini bilmiyor!”

“Ama ben biliyorum. Ben biliyorum! Ben ne biçim bir insanım? Ne biçim bir anneyim? Nasıl düşünebildim bunu?” deyip yeniden ağlamaya başladı Aysel.

Nurcan bu başlangıcın uzun bir nöbete dönüşmesine fırsat vermeden hemen araya girdi. “Bir dakika Aysel, bir dakika! Biraz sus! Aklıma bir şey geldi. Sus da halledelim şu meseleyi. Sana bir şey soracağım.”

“Ne?” dedi Aysel merakla.

“Şimdi sen kötü bir şey düşündün ve bu yüzden kendini suçluyorsun ya?”

Aysel başını salladı. “Evet.”

“Bu çok saçma ama!”

“Neden?”

Nurcan biraz düşündükten sonra cevap verdi. “Çünkü insanız! Her şey geçer aklımızdan. Buna göre ben mesela...”

“Evet?”

“Bu mantığa göre katilim yani. Kaç kere Rıza'nın kafasını patlattım. Kaç kere saçlarını yolarak işkence ettim Sevim'e.” Gülümsedi. “Ay inanmazsın, ikisini düdüklü tencerede pişirmeyi bile düşündüm!” Bu sözler üzerine ikisi de kakkahalara boğuldu. Nurcan derin bir nefes alarak sürdürdü konuşmasını. “Yanımda her hапşırdığımda yüzüne ‘çok yaşa’ deyip içimden ‘geber’ diye isyan ederim kadına. Canımı her yaktıklarında kötü şeyler düşünürüm. Ohooo... Şimdi aklıma gelmiyor ama herkes böyle şeyler düşünür! Şimdi ben kendimi suçlayıp ağlayayım mı senin gibi?”

Aysel şöyle bir düşününce bunun makul bir açıklama olmadığına karar verdi. “Aynı şey değil ama Nurcan!”

“Neden değil?”

“Çünkü sen, senin canını yakan, sevmediğin, hatta nefret ettiğin insanlardan bahsediyorsun. Bence canım çiğirimden, çocuğumdan!”

“Ama sen de durup dururken öyle şeyler düşünmedin ki! Canın yandı. Canın yandığı için düşündün.”

Bu açıklama Aysel'in aklına yattı. “Doğru! Canım yanmıştı! Çok üzülmüştüm Nurcan! Ondan öyle düşündüm!”

“Tabii ki! Yoksa durup dururken olmadı ki bu!”

Birkaç dakika konuşmadılar. Aysel arkadaşının sözlerini kafasında evirip çevirdikten sonra sordu: “Peki Taylan benim canımı yakacak ne kötülük etti bana?”

Nurcan biraz düşündü. “Canım, elbette o sana kötülük etmedi ama onun durumu yüzünden senin canın yandı. Boş ver! Düşünüp durma bu mevzuyu, unut gitsin!”

Aysel ayağa kalktı. “Olmaz! Ben bu suçluluk duygusundan kurtulamayacağım! Bunun tek bir yolu var. Daha önce dedim sana! Benim Taylan'a bunu anlatıp özür dilemem lazım.”

Nurcan hemen itiraz etti. “Konuşmadın işte Aysel! Yarın gidecek çocuk, vakit mi kaldı? Unut gitsin! Çocuğu da giderayak üzme!”

“Çok üzülür, değil mi?” dedi Aysel yüzünü buruşturarak.

Nurcan başını öne eğdi. “Bence üzülür Aysel, yapma.”

Arkadaşı antreye doğru yürürken iç geçirdi. “Artık üzülürse de yapacak bir şey yok. Çünkü ben, oğlum beni affetmeden yaşayamam Nurcan.” Kapıda durdu. “Gerçekten yaşayamam, bilsen, bunu düşündüğümde, her aklıma geldiğinde...” Göğsünü gösterdi. “Burası cayır cayır. Bana dua et! Bu akşam yemekte ya da gece yatmadan konuşacağım onunla!”

Nurcan çaresiz bir halde boynunu eğdi. “Peki o zaman.”

*

Ece bütün gün yalnız başına çalışmıştı serada. Akşamüzeri, çayın demlenmesini beklerken Mecnun geldi. Serada şöyle bir dolaştıktan sonra teşekkür etti ve çayları getirmek üzere mutfığa geçti. Genç kadın düşünceli bir şekilde onun arkasından bakarken, işimi hiç kolaylaştırmıyorsun Mecnun, dedi kendi kendine.

Son on günde genellikle çalışmışlar, çok yorulmuşlardı ama duruma nereden bakarsa baksın kendini serada çok iyi hissediyordu Ece. Bir kere, yatar yatmaz uyuyordu ki bu yıllardır büyük bir sorun olmuştu onun için. Toprakla uğraşmaya da alışmıştı ve bundan gerçekten zevk alıyordu. İsteddiği zaman işi bırakıp kitap okuyabiliyor veya resim yapabiliyordu. Seraya gelen insanlar ve hikâyeleri ona çok ilginç geliyordu. İstanbul'daki yaşantısında yaşlı insanlarla ve hikâyeleriyle gerçek anlamda hiç karşılaşmadığını fark etmişti. Handan, Yannis, Mecnun'un arada uğrayan bazı arkadaşları da günlerin keyifle geçmesini sağlıyordu.

Oysa son günlerde bu hoşuna giden yaşamdan ayrılma zorunluluğu hissiyle sık sık huzursuzlanmaya, sonra da huysuzlanmaya başladığını fark etmişti. Sinir oluyordu bazen Mecnun'un o her zaman sakin ve neşeli haline!

Ece ne yapmaya çalıştığını sonradan fark etmişti: Adamla tartışmaya, hatta kavga etmeye çalışıyordu zaman zaman. Böylece seradan ayrılmak için mantıklı bir sebebi olabilirdi. Ancak bu girişimi her seferinde başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Bir tartışmada onu istediği noktaya çekemediğini düşünmüştü önce, sonra bir akşam bunun yalnızca Mecnun'un genel tavrı olduğunu anlamıştı.

Handan, Yannis ve Ayça bir akşam gelmişler, epey oturmuşlardı. O akşam Ayça'nın tavırları, özellikle Yannis ve Mecnun'u durmadan bozmaya çalışması, suratını asıp oturması, Handan'ın araya sıkıştırmaya çalıştığı tiyatro oyununun gerçekleşmemesi için elinden geleni yapması, herkes gülerken gülmemek için yüzünü kasma Ece'yi sinir etmişti. Handan arada Ayça'ya ters ters baksa da, ne Mecnun ne de Yannis kızla tartışmıştı.

Onlar gittikten sonra Ece, "Ne derdi var bu kızın anlamadım, resmen kavga çıkarmaya çalışıyor," deyince Mecnun gülmüş ve "Vardır bir derdi elbet, takma kafana, düzelir zamanla," deyip geçmişti. Oysa konu dönüp dolaşp Mecnun'un daima mutlu ve neşeli olmasına geldiğinde Ayça, "Sadece aptallar sürekli mutlu olur," diyecek kadar ileri gitmiş ve adama resmen aptal demişti. Mecnun ise ona gülmüş, "Eyvallah! Mutlu bir aptal olmaktan yana bir derdim yok benim," diyerek konuyu kapamıştı.

Ayça bir kez de öğleden sonra Handan'la birlikte gelmişti seraya. Yine surat asıp oturmuş, herkesin denize gitme isteğine karşı çıkmıştı. Tamam, ablası ölmüş, zor bir durum ama başkalarının suçu ne, diye düşünen Ece kızı tavırlarından dolayı eleştirirken, onun kadar olmasa da son günlerde kendisinin de benzer tavırlar sergilediğini fark etmiş ve kendine kızmıştı. Öte yandan bu durumun elinde olmadığını düşünüyordu. Annesi güneşini telefon edip baskı yapıyordu. En iyisi elbette Mecnun'la açıkça konuşmasıydı ama onun gözünde 'özgür ve kendi ayakları üzerinde durabilen güçlü Ece' imajının bozulmasını hiç istemiyordu. Bir yandan da nedense bu konuyu açarsa, onun kendisine ilgi duyup duymadığını anlayabileceğini düşünüyordu.

Mecnun neşeyle, "Hoppppsiii! Çaylar geldi!" diye bağırarak çayları taş masaya bırakırken Ece de düşüncelerinden sıyrıldı. "Beni arayan soran oldu mu bugün?" diye sordu adam otururken.

Ece çayını alırken cevap verdi. "Hani bayramın ilk günü gittiğimiz yaşlı adam vardı ya... Adını unuttum..."

"Hangisi Ece?" diye sordu Mecnun merakla, sonra da gülere güldürdü konuşmasını. "Elli yere gittik o gün! Hepsi de yaşlı!"

"Hani şu hafif topallayan adam."

"Haaa Naci amca! Niye gelmiş? Kim getirmiş?"

"Taksiyle geldi. Bir ay önce uğrayacağına söz vermişsin. Uğramamışsın."

Mecnun kakhahayı patlattı. "Hadi ya! Hatırlamıyor mu?"

Ece gülerken başını salladı. "Beni de hatırlamadı."

"Hadi canım! Gittikçe kötülüyor desene," dedi Mecnun gülümsüyor olsa da içten içe endişelenerek.

"Öyle gibi."

"Çok kaldı mı?"

"Yarım saat falan sohbet ettik. Soda içti. Sonra da yine taksi çağırıp gitti." Kısa süreli bir sessizlikten sonra sordu: "Çok fazla yaşlı arkadaşın var. Zor olmuyor mu senin için?"

Mecnun güldü. "Severim ben yaşlıları... Yaşlandıkça masumlaşır insanoğlu. Sadece..."

"Sadece?"

"Bazen anlattıklarını unutup tekrar anlatırlar aynı şeyi. Bu sıkıntı verir çoğu insana ama iyi bir tarafı da var bu unutkanlığın."

"Nedir?"

Adam, "Çoğu zaman lafın ortasında anlattıkları konuyu unutup susarlar. Uzatmazlar öyle gençler gibi her lafı," deyince kakhahalara boğuldular. Mecnun çayını bitirdikten sonra sordu: "Akşam Handan'a gideceğim, sen de gelir misin? Biraz önce telefon etti. İyice sıkıldı herhalde."

Ece şöyle bir düşündü. Yine Ayça'nın suratını çekmek istemiyordu ama Maral birkaç gün önce telefon edip bir akşam uğrayacağından söz etmişti. Onunla olmaktansa gitmeyi tercih ederdi. Gülümseyerek cevap verdi. "Tabii. Gidelim."

*

Taylan'ın elinde evirip çevirdiği CD'ye gözü takılan Ekrem lafını bitirince sordu: "O nedir Taylan? Durmadan elinde çeviriyorsun."

Düşüncelerinden sıyrılan genç adam omuzlarını dikleştirip cevap verdi. "Bu," dedi gülümseyip babasına bakarak. "En az sizin kadar merak ettiğim bir arya, bir operadan. Babamın isteği üzerine doldurdum."

Ekrem şaşkınlıkla baktı Uğur'a. "Sen? Arya?" Gülümsedi. "Kıyamet yaklaşıyor diyorlar da inanmıyorum! Bırak arya'yı, sen klasik müzik bile dinlemezsin yahu!"

Uğur bu iğnelemelere alışması gerektiğini düşünerek gülümsedi. Ne de olsa kırk yıla yakın bir süredir sanat müziği ve türkü dinlemeye mahkûm etmişti bütün müşterileri. Bazen gençler farklı müzik istediklerinde son zamanlarda diline doladığı bir kelimeyi kullanarak cevap verir olmuştu: "Sizin deyiminizle kahvenin *konseptine* uymaz gençler!" Bazen de CD getirenler oluyordu. Gönülleri olsun diye bir-iki saat çalmakta sakınca görmüyordu ama bu geçici durumu kalıcı hale getirmeye hiç niyet etmemişti.

Oysa Meriç öldüğünden beri Handan'ın telefonuna yüklediği, Meriç'in sevdiği şarkıları defalarca dinlemiş ve bir rock sever olup çıkmıştı. Demek ki insan birçok müzik türünü sevebiliyordu kulağı alışınca. Kahvede unutulmuş bir dergiyi karıştırdığında da Taylan'dan özellikle bu arya'yı istemişti.

Gençliğinden beri özellikle sabahları klasik müzik dinlemeye alışkın olan Ekrem, "Bir bakayım neymiş," diyerek CD'yi alıp üzerini okudu. "*E Lucevan Le Stelle - Tosca Operası*." Soran gözlerle arkadaşına bakınca Uğur'un kitaplığın bir bölümünde duran dergileri işaret ettiğini gördü.

"Bir dergide okudum," dedi Uğur. "O zamanlar Ankara Devlet Konservatuarı'nda yaylı sazlar bölüm başkanı olan Remzi Atak anlatmış. Köşktelemiş... 1934 veya 1935 yılında bir akşam... Çok hüznü, çok içliymiş o gece Atatürk. Sohbet ederlerken oradakilere *Tosca Operası'nı* Avrupa'da hangi koşullar altında dinlediğinden, o zamanki dünya durumundan, kuşklarından, zevklerinden bahsetmiş uzun uzun. Sonra Remzi Atak'tan kemanla bu operayı çalmasını istemiş. Adam çok heyecanlanmış tabii. Daha önce de çalmış, bu isteğin geleceğini bildiğinden hazırlıklıymış. Notaları çıkarmasını istememiş Atatürk. 'Notasız çal,' demiş ve çalarken onu yakınına çağırması. Çok eski zamanlara ait bazı hatıralara gömülmüş gibi dinliyormuş. Sonra, 'Kemanının sapını omzuma daya ve o vaziyette en sevdiğim melodiyi çal,' demiş. Remzi Atak o vaziyette bu arya'yı on-on beş kez tekrar etmiş, bu sırada sesiyle melodiye eşlik eden Atatürk'ün yanaklarından sicim gibi yaşlar akıyormuş... İşte böyle... Ben de merak ettim bu melodiyi."

"Vay be!" dedi Ekrem ve arkadaşısı sözlerini bitirince CD'yi işaret ederek merakla sordu: "Şimdi bunun içinde mi bu arya?"

"Evet," dedi Taylan. "İnternette indirdim, birkaç opera sanatçısı vardı söyleyen. Ben de hepsini kaydettim babam isteyince."

Ekrem arkadaşına döndü. "E hadi çalsana, merak ettim. Dinleyelim."

Uğur dışarıdaki masalara doğru bakarak güldü. "Kimler var dışarda? Uğur'un kahve Uğur'un kahve olalı böyle zulüm görmedi demesinler sonra!" deyince hepsi kahkahayı bastı.

Uğur Melih'i çağırıp CD'yi çalmasını istedi ve herkes dikkatle *Tosca Operası'ndan Cavadarossi'nin* aryası *E Lucevan Stella'yı Roberto Alagna'nın* sesinden dinlemeye başladı.

*

Handan Ayça'yla hiçbir şekilde konuşamayacağını anlayınca odasına çekilip biraz daha kitap okudu. Sıkılınca Mecnun'u ve Yannis'i arayıp konuştu, sonra biraz daha kitap okudu. Ayça hâlâ

bangır bangır müzik dinlemeye devam ediyordu. Geldiğinden beri aşağı yukarı aynı şeyleri yapıyordu. Öğlene doğru uyanıyor, doğru dürüst kahvaltı etmiyor, bütün gün sigara içerek müzik dinliyordu. Geceleri ise bazen saatlerce hıçkır hıçkır ağlıyordu.

Handan'ın onunla sohbet etme çabası işe yaramıyordu çünkü konu ne olursa olsun Ayça'nın iğnelerleriyle son buluyordu. Handan onun birkaç gün içinde açılacağını düşünmüş ama yanılmıştı. Ayça hiçbir şekilde Güneş'ten söz etmek istemiyor, ısrar edilince odasından dışarı adım atmıyordu. On gündür hiçbir şey değişmemişti. Birkaç kez Handan'ın zorlamasıyla dışarı çıkmışlardı ama bu bile kızın ruh halinde en ufak bir değişiklik yaratmamıştı.

Handan iyice bunaldığını hissetti. Yine Güneş'in çok sevdiği şarkılardan biri çalıyordu: *Teoman'dan İstanbul'da Sonbahar*. Kendi kendine söylendi: Akşama kadar Güneş'in sevdiği şarkıları dinle! Durmadan Güneş'i düşün ama ondan hiç bahsetme! Nedir bu! Şeytan diyor, çek git evden, ne yaparsa yapsın! Of! Saçmalama Handan! Ya yine ilaç milaç içmeye kalkarsa! Acı çekiyor görmüyor musun? Sabret!

Mecnun'la Ayça'yı tanıştırmadan evvel, Mecnun'un anne ve babasının da ölmüş olduğundan bahsedecekken son anda vazgeçmişti. Nasıl olsa konu açılır, Mecnun bahsederse kendi öğrenir, diye düşünmüştü. Ayça'nın onu seveceğinden emindi. Mizah anlayışını biliyordu ama o tahmini de boşa çıkmıştı. Sanki bambaşka bir insan olmuştu Ayça... Kesinlikle tanımadığı bir insan! Mecnun'u 'gereksiz derecede neşeli', Ece'yi ise 'gerçek olamayacak kadar hanım' bulmuştu. Handan sonradan bu tanımlamalara çok gülmüştü, ancak kızın kiminle tanışır tanışır suçlamaya eğilimli olduğunu anlayınca tekrar eve kapanmışlardı.

İstanbul'dan döndüklerinden beri en uzun konuşmayı Ayça'nın ev arkadaşı Çiğdem hakkında yapmışlardı, fakat Handan o değerlendirmeleri yapan kişinin yeni Ayça olduğundan emindi artık: İyi işte. Anlaşıyoruz, sorun yok. Öyle kendi halinde, ne akan ne kokan insanlardan biri. İşi gücü ders. Ah evet, genelde neşeli. Niye olmasın ki? Hiçbir yakını, hatta uzak bir tanıdığı dahi ölmemiş.

Handan onun söylediklerini gözden geçirip aklında kalanlara bakınca, kızın hayata dair ne varsa, herkese ve her şeye karşı öfkeli olduğunu anlıyor ama bunun nasıl düzeleceği konusunda hiçbir fikir yürütemiyordu. İnsanları zorlama huyum olsa şimdiye kadar bir şeyleri halledebilirdim, diye düşünüyordu sık sık ama ne yazık ki böyle bir huyu yoktu. Dolayısıyla Ayça'nın kurallarına göre yaşıyorlardı. Handan da şimdilik onun her türlü kapisine, 'en iyi ben bilirim, en iyi ben acı çekerim' tavrına sabrediyordu. Bir keresinde, "Sen de çok çabuk adapte olmuşsun yeni hayatna! Eee giden gittiğiyle kalıyor," şeklinde kocaman bir iğne bile yemişti.

Bütün bunlara aldırılmıyordu aslında. Kavga etmek ya da bağırıp çağırmak bu durumdan daha iyi olabilir, diye düşünmüyor değildi ama bu konuda herhangi bir strateji geliştirememişti henüz. Sadece izliyordu. Bu arada Yannis'i çok özliyordu ama hal böyleyken onu da pek sık göremiyordu.

Emel mesafeli tavrını koruduğu için arada babasıyla konuşuyordu ama görüşmeleri şimdiye dek hep Ayça yanındayken gerçekleştiğinden yaşananlar hakkında pek bilgi verememişti. Ve tabii her akşam bir yolunu bulup Münevver'i arıyor, kadını rahatlatmaya çalışıyordu.

Mecnun ve Ece'nin gelmek üzere olduğunu düşünerek salona geçti. Ayça'nın gözlerini tavana dikmiş kanepede uzanmakta olduğunu görünce CD çaları kapatıp onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Rahatsız mı etti müzik?" dedi Ayça hemen ona bakmadan.

"Evet."

Ayça bağdaş kurarak oturdu. "Dedim ben sana. Bundan sonra böyleyim ben Handan abla. Bırak Ankara'ya evime gideyim en iyisi."

"Okul Ekim'de. Ne yapacaksın orda bir ay?"

"En azından kimseyi rahatsız etmeden müzik dinleme özgürlüğüm olur."

"Hayır Ayçacım. Burda kalacaksın. Burda her zaman müzik dinleme özgürlüğüne sahipsin."

Ayça omzunu silkti. "Kendine işkence etmeyi seviyorsan neden olmasın."

Handan sakın bir şekilde cevap verdi. "Evet. Çok severim."

Ayça kalkıp sehpadan bir sigara alırken, “Zeytinyağlı fasulye yaptım. Midene bir şeyler girsin istemez misin?” diye sordu Handan.

Kız sigarasını yakıp, “Yok, kalsın. İyi böyle. Ben biraz internete gireceğim,” diyerek masaya geçti ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Handan kendine bir tabak yemek alıp tepsiye biraz domates, ekme ve su alarak bahçeye çıktı. Yemeğini yedikten sonra mutfuğa gitti, çay demledi ve bulaşık yıkadı.

Ayça puflayarak bilgisayarı kapatırken aklındakileri açıkladı. “Sen niye benimle olmak zorunda hissediyorsun kendini? Cidden anlamıyorum Handan abla!”

“Öyle uygun görüyorum,” dedi Handan ellerini kurularken.

“Canım intihar etmek isterse sen evdeyken de yapabilirim bunu, biliyorsun değil mi?” dedi Ayça öfkeyle.

Handan kaşını gözünü şekilden şekle sokarak şöyle bir düşündü. “İntihar... Üzümlü kek yapmaya benzemez.”

Ayça istemsizce gülümsedi. “O ne demek şimdi?”

Handan onun karşısına geçip oturdu. “Yani canım istedi deyip intihar etmez hiç kimse. Sanmam.”

“Yok ya! Nasıl eder?”

“O havaya girmenin şartları var bana kalırsa. Bunalacaksın, kendine acıyacaksın... Dünya gözüne kapkara görünecek falan...”

Ayça kafasını geriye atarak sordu: “Bak sen! Kaç kere intihar girişimin oldu bakalım?”

“Sıfır. Aklıma bile gelmedi. Henüz.”

“O zaman nerden biliyorsun nasıl olacağını?”

Handan omzunu silkti. “Okuduklarımdan. Unutma ki ben iyi bir *Virginia Woolf* okuruyum.”

Ayça şöyle bir düşündü. “O ruhsal bunalıma girdi.”

Handan güldü. “Ben durup dururken intihar eden duymadım. Herkes bunalıma girer önce.”

“Ben bunalımda falan değilim,” diyerek itiraz etti Ayça.

Handan doğrudan sordu: “Niye içtin o hapları o zaman?”

Ayça dudakları titreyerek açıkladı. “Hepiniz benim ablamın ölümünü kaldıramadığımı sanıyorsunuz ama asıl neden bu değil.”

Handan sakın bir şekilde konuşmaya özen gösterdi. “Ben bir şey sanmadım canım. Sen bana öyle söylemedin mi hastanede? Bitmek istedim, ablamın ölümünü koyacak yer bulamadım, demedin mi?”

Ayça hemen toparladı. “Haaa! Evet!”

Mecnun ve Ece bu sırada içeri girince kızın müthiş bir rahatlama hissetmesi Handan’ın gözünden kaçmadı.

Ayça, “Aaa! Hoş geldiniz!” diyerek samimi bir tavırla onlara yönelince herkes şaşırıp kaldı.

*

Aysel ve Taylan yemeğe gitmek üzere hazırlanmışlardı. Uğur odaya girip, “Hadi, ben de hazırım,” dediğinde telefon çalmaya başladı.

Taylan telefonu açtı hemen. “İyiyim, siz nasılsınız? / Evet, yarın gidiyorum. / Teşekkür ederim, Rıza amcaya selamlar,” dedikten sonra telefonu annesine uzattı. “Nurcan teyze.”

Aysel merakla aldı ahizeyi. “Ne oldu Nurcan?”

“Ne yapıyorsun?”

“E yemeğe çıkıyoruz. Dedim ya sana bugün.”

“Haaa... Tabii ya. Hadi ben seni tutmayayım. Ben şey için aramıştım...”

“Ne için?”

“E bugün geldin, ağladın ağladın gittin...”

Aysel kocasıyla oğluna sırtını döndü. “Eee?”

Nurcan ofladı. “Gelmeden önce telefon açıp ne dedin bana? Çok önemli bir iş şeyi konuşacağım seninle demedin mi?”

“İş projesi!” dedi Aysel hemen arkadaşını düzelterek.

“E niye hiç konuşmadık? Aklıma gelince bi sorayım dedim. Neydi o?”

Aysel gözlerini devirerek açıkladı. “Öyle bir sorayım deyip de ayaküstü konuşulmaz o mesele Nurcan!” Sesini biraz yükselterek tamamladı cümlesini. “Koskoca iş projesi!”

Nurcan arkadaşının vurgusuna güldü. “Aman! O kadar kocaman ki aklına gelmedi ayol!”

Aysel ona hak verdi. “Haklısın. Ama...” Arkasına dönüp konuşmayı dinleyen Taylan ve Uğur’a bakarak sürdürdü konuşmasını. “Bu proje gerçekten önemli. Uzun uzun konuşmamız lazım. Yarın bana gelersin. Yooo sen bana gelme. Biz bunu yarın öğlen iş yemeğinde konuşalım.” Kocasıyla oğluna bakıp kafasını öne doğru eğdi. “Harika! Yarın öğlen iş yemeğine çıkıyoruz Nurcan! Hazır ol!”

Nurcan gülererek, “Tamam,” dedikten sonra birbirlerine iyi akşamlar dileyerek telefonu kapadılar.

Aysel antreye geçip ayakkabılarını giyerken Taylan sordu: “Anne, ne projesi bu Allah aşkına?”

“İş projesi dedim ya Taylan! Duymadın mı?”

Uğur araya girdi. “Nasıl bir iş bu?”

Aysel birkaç saniye ikisine baktıktan sonra, “Zamanı gelince öğrenirsiniz. Durun bakalım, olgunlaşsın önce. Ne kadar da meraklı oldunuz birden böyle!” deyip dışarı çıktı.

*

Rafet bıkkın bir şekilde Yannis’in yemek yediği masaya gidip adamın tam karşısına oturdu. “Of! Allah günah yazmasın. Sevmiyorum artık bayramları! Ne bu kalabalık canım! Bayram mayram yok artık, herkes tatile çıkıyor.”

Yannis lokmasını yutarken güldü. “Ama müşteri çok. Para kazanıyoruz.”

Rafet elini havada savurdu. “Peşin peşin Allah günah yazmasın dedim ya!”

Yannis kadına şöyle bir baktı. “Bunun bayramla ilgisi yok!”

“Neyle ilgisi var ya? Yoruldum Yannis. Ben senin gibi kırkımda değilim, altmışıma merdiven dayadım oğlum!”

Yannis kaşlarını kaldırdı. “Sen Atlas gidince böyle oluyorsun.”

Rafet suçüstü yakalanmış gibi güldü. “Oyyy! Yesin onu babanesi. Özlüyorum tabii.”

“Ama onun peşinde... Ona dikkat ederken daha çok yoruluyorsun.”

Rafet başıyla onayladı. “Evet! Ama o tatlı yorgunluk. İnsan sevdiği bir şeyi yaparken hiç yorgunluk hissetmez ki!”

Yannis gülümsedi.

“Ayça hâlâ çıkmıyor muymuş?” dedi Rafet kısa süreli bir sessizlikten sonra.

Yannis başını iki yana salladı. “Hayir.”

Rafet iç geçirdi. “Kuzuum. Zor tabii. Hâlbuki gelse şuraya, bak bugün ne kadar neşeliydi Danimarkalı grup! Çaldılar söylediler! İngilizcesi de vardır onun, konuşur arkadaş olurlardı. Ben bile şu yarım yamalak Almancamla dünyaya açıldım.” Gülümsedi. “Sen de yavuklunu görmüş olurdun.”

Yannis güldü. “Sesini duyuyorum. Sorun yok.”

Rafet ortağını şöyle bir süzdü. “Yahu herkes sevgilisinden bahseder, durmadan aşkını anlatır falan. Sen ne ketumsun böyle! Ağzından cımbızla laf alıyorum! Biraz konuşkan ol böyle mevzularda!” Yannis’in olumsuz anlamda başını sallayarak güldüğünü görünce dayanamayarak sordu: “Niye?”

Yannis şarabından bir yudum aldı. “Sana baska bir hikâye anlatayım mi ben?”

Rafet arkasına yaslanıp başını salladı. “Anlat!”

“Ama kısa. Çok kısa!”

“Olsun.”

“Beyaz Adam, Hopi Kızılderilisine sormus: Neden sizin insanlarınınızın sarkıları hep yağmur üzerine? Hopi Kızılderilisi şöyle cevap vermiş: Bizim buralarda çok az yağmur yağar da ondan. Pekiii Beyaz Adam... Sizin sarkılarınız neden hep ask üzerine?”

Rafet bir süre gerisi gelecek diye gülümseyerek baktı adama. Yannis devam etmeyince birden anladı. “Haaa... Ondan konuşmuyorsun sen!”

Yannis onun yüz ifadesine gülmeye başladı.

*

Aysel kalamarın üzerine şarabı lıkır lıkır içince Uğur biraz tedirgin oldu. Balıkları biteli epey olmuştü ama karısı önce yavaş yavaş içerken son on beş dakikada ikinci kadehi su gibi dikmişti kafasına. Tedirgindi çünkü Aysel normalde içki içemezdi. Son günlerde sık kullanılan ifadeyle sosyal içici bile değildi. Ortama ayak uydurmak zorunda kaldığında bir-iki yudum alır, onun şarabını çoğunlukla Uğur bitirirdi. Ailecek güzel bir yemek yemişlerdi. Sohbet güzeldi. Hep birlikte keyifli bir akşam geçiriyorlardı ama son dakikalarda kadın sebepli sebepsiz gülmeye başlamıştı.

Onun bu kadar içmesine bir anlam veremeyen Uğur şarap şişesini göstererek gülümsedi. “Bir şişe şarabı devirdin Aysel. Yavaş git istersen, dokunabilir.”

Aysel’in içinden durmadan gülmek geliyordu. “Dokunursa dokunsun,” diyerek bir kahkaha atınca baba oğul birbirlerine bakıp gülmüşlerdi.

“Yarın gidiyorum diye içiyorsun anladım da sevinçten mi içiyorsun üzüntüden mi onu çözemedim işte,” dedi Taylan annesine takılarak.

Aysel oğlunun söylediklerini ciddiye alarak birden kızdı. “Niye sevineyim sen gidiyorsun diye? Aaa! Patavatsız bak!”

“Tamam anne! Tamam. Bir şey demedim!” dedi Taylan kendini suçlu hissederek.

Aysel onun bu haline üzüldü ve yumuşacık bir sesle sordu: “Taylan? Sana bir şey anlatayım mı? Geçen gün Nurcan anlattı bana. Ona da Selma anlatmış. Neyse...” Kocası ve oğlu aynı anda gülümseyince sözlerine devam etti. “İlk göz ağrısı diye bir deyiş var. Duydunuz değil mi?” Uğur ve Taylan başını sallayınca yavaş yavaş anlatmaya başladı. “Eskiden savaşlar şimdikinden çok daha fazlamış. Böyle olunca, Anadolu’nun hemen her köyünden, her hanesinden şu veya bu cephede savaşan bir asker olurmuş. Tabii bu askerlerin de geride kalan anaları babaları, kardeşleri, eşleri, nişanlıları ve sevgilileri olurmuş. Sevgiliye de yavuklu denirmiş o zamanlar. Bütün bu insanlar vatanı korumak için cephe cephe koşan yiğitleriyle elbette gurur duyarlarmış ama ağlamadan, gözyaşı dökmeden de tek bir günleri geçmezmiş. Bazen açık açık, bazen gizli gizli ağlayan genç kızların, gelinlerin göz pınarları kuruyup gözleri çapaklanmaya ve ağrımaya başlarmış. Birbirleriyle konuşurlarken - tabii o zamanlar ‘yavuklu, kocan’ falan demek ayıpmış - nişanlılarından, kocalarından ya da sevgililerinden bahsederlerken hep ‘benim göz ağrımdan hiç mektup gelmiyor, seninkinden haber var mı?’ derlermiş... Sonra bu deyim ‘en sevdiğimiz’ anlamında kullanılmaya başlanmış ve anneler babalar, çocukları için kullanmaya başlamışlar. Taylan, sen benim ilk göz ağrısın, biliyor musun?” Sesi titremeye, gözleri dolmaya başlamıştı.

Taylan da duygulanmıştı. Annesinin ağlamasını önlemek istercesine seri bir şekilde cevap verdi. “Biliyorum tabii annem, bilmem mi?”

“Anneler çocuklarını çok ama çok severler, bunu da biliyor musun?” Taylan’ın başını salladığını görünce sürdürdü konuşmasını. “Ama ben... Mektubunu okuyunca hastanelik oldum. Bunu da biliyor...” Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlayınca cümlesini tamamlayamadı.

Taylan’ın hem üzüldüğünü hem de gerildiğini fark eden Uğur karısının konuşmasının nereye varacağını merak ederek endişeyle araya girdi. “Ayselcim. Üzme kendini.”

Tam o sırada Aysel masaya doğru eğildi ve Taylan’ın gözlerinin içine bakarak, “O hastanedeyken öylesine canım yandı ki Taylan. Ben seni düşünürken orda... Sana... İlk ve son göz ağrıma ‘keşke ölseydin!’ dedim. Beni affet... Artık gülemiyorum bile! Beni affet yoksa öleceğim!” diye fısıldadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

